

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200362
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8421200362.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej J. A., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX/XX, XXX XX C. Q., o zaplatenie 2541,6 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 10Csp/51/2021-107, zo dňa 09.12.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. N e p r i z n á v a stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalobu zamietá.

II. Žalovanej náhradu trov konania voči žalobkyňi nepriznáva.“

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že medzi právnym predchodcom žalobkyne, t.j. spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom došlo dňa 06.02.2017 k uzavretiu zmluvy označenej ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, na základe ktorej spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanej bezúčelový úver vo výške 2500 eur. Žalovaná sa v zmluve zaviazala úver spolu s jeho nákladmi zaplatiť v 120 pravidelných mesačných splátkach vo výške 41,34 eur, splatných vždy do 20 dňa v mesiaci, pričom dátum prvej splátky bol stanovený na deň 20.03.2017 a dátum splatnosti poslednej splátky na deň 20.07.2027. Súd na základe vykonaného dokazovania a z tvrdenia žalobkyne zistil, že žalovaná do podania žaloby zaplatila 496,28 eur. Spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. ako nebankový subjekt ku dňu 01.01.2018 zanikla v dôsledku rozdelenia a zlúčenia s nástupníckymi spoločnosťami, a to Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej už len „VÚB a.s“) a VÚB Leasing a.s., ktoré sa stali jej právnymi nástupcami. V dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti žalovanej plniť riadne a včas ju VÚB a.s. ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. listom zo dňa 26.05.2018 vyzvala k úhrade dlžných splátok, pričom jej určila dodatočnú lehotu viac než 30 dní. Súčasne žalovanú upozornila, že ak v lehote do 05.07.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 03/2019 bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Nakoľko žalovaná ani v dodatočnej lehote neplnila, VÚB a.s. listinou datovanou dňom 21.07.2018, označenou ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ žalovanej oznámila, že sa jej dlh z úverovej zmluvy stal splatným v celom rozsahu, pričom ju zároveň vyzvala na úhradu sumy 2 541,93 eur. Zaplatenia tejto pohľadávky sa v predmetnom konaní domáha žalobkyňa ako nebankový subjekt, pričom má za to, že jej aktívna vecná legitímácia prislúcha na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo

dňa 11.08.2021, uzavretej medzi VÚB a.s. a VÚB Leasing a.s. ako postupcami na strane jednej a žalobkyňou ako postupníkom na strane druhej. Zmluvou o postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu úverovej pohľadávky VÚB a.s. voči žalovanej vo výške 2541,60 eur na žalobkyňu.

3. Súd prvej inštancie nemal dôvodné pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter spotrebiteľskej zmluvy, a že žalovaná má v právnom vzťahu založenou predmetnou zmluvou postavenie spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní tejto zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, pričom toto postavenie vyplýva aj zo samotného označenia predmetnej zmluvy. Zároveň súd uviedol, že nemá žiadne pochybnosti o tom, že spoločnosť Consumer Finance Holding a. s. pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a teda predmetná zmluva je zmluvou o úvere tak ako ju definuje zákon č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej už len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

4. Súd prvej inštancie s v predmetnom konaní zaoberal najprv skúmaním splnenia podmienky aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne, pričom zdôraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany, ktorou nepochybne spotrebiteľský spor je, súd aktívnu vecnú legitímáciu skúma z úradnej povinnosti. Zároveň uviedol, že dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok vymedzených v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o doplnení a zmene niektorých zákonov (ďalej už len „Zákon o bankách“) pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa. Primárnou otázkou, ktorú súd v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie v danom konaní riešil bola v prvom rade otázka, či boli splnené osobitné zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky VÚB a.s. ako bankového subjektu na žalobkyňu ako nebankový subjekt, a ak áno, či došlo k postúpeniu pohľadávky vo výške, ktorej sa žalobkyňa v konaní na žalovanej domáha. V tomto kontexte súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie ust. § 524 a § 525 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej už len „Občiansky zákonník“), ktorý stanovuje základné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, pričom s poukazom na ust. § 525 ods. 2 uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať podmienky postúpenia pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. S poukazom na vyššie uvedené, tak súd prvej inštancie konštatoval, že Zákon o bankách je osobitným právnym predpisom (lex specialis) vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno alebo nemožno postúpiť peňažnú pohľadávku patriacu banke. Zároveň poukázal na ust. § 17 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje osobitné podmienky za ktorých nemožno postúpiť práva vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto kontexte poukázal súd prvej inštancie aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017, v ktorom sa Najvyšší súd zaoberal vyššie spomenutým ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, kde okrem iného konštatoval, že ak v prípade postúpenia pohľadávky z bankového subjektu na nebankový subjekt nie sú splnené podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom. Vychádzajúc z podmienok stanovených v ust. §92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré musia byť pre platné postúpenie pohľadávky splnené kumulatívne, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by VÚB a.s. pred postúpením úverovej pohľadávky na ňu bola splnila zákonné podmienky pre jej predčasné zosplatnenie.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie uviedol, že VÚB a.s. mala oprávnenie predčasne zosplatniť úver pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.03.2018 po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti tejto splátky, teda od 20.06.2018, a to do splatnosti nasledujúcej splátky splatnej dňa 20.07.2018. Vychádzal najmä z toho, že VÚB a.s. listinou zo dňa 26.05.2018, nazvanou „Predžalobná výzva“ žalovanú výslovne upozornila, že ak nedôjde do 05.07.2018 k úhrade splátky splatnej v mesiaci marec 2018 bude oprávnená úver zosplatniť. Súd prvej inštancie mal tak za preukázané, že žalovanej bola poskytnutá dlhšia lehota na plnenie než povinná zákonná lehota 15 dní , pričom žalovaná bola na možnosť zosplatnenia predmetného úveru výslovne upozornená, keďže listinu zo dňa 26.05.2018 si osobne prevzala. Avšak, súd prvej inštancie dospel k záveru, že „Oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 21.07.2018 nemožno priznať právne účinky predčasného zosplatnenia úverovej pohľadávky nakoľko, právo VÚB a.s. na zosplatnenie celej pohľadávky úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.03.2018, na ktorú bola žalovaná Listinou zo dňa 26.05.2018 upozornená zaniklo dňom 20.07.2018. Zároveň súd uviedol, že „Oznámenie o okamžitej splatnosti úveru“ neobsahuje žiadnu špecifikáciu splatnej splátky, pre nezaplatenie ktorej VÚB a.s. pristúpila k zosplatneniu úveru, a taktiež uviedol, že ku dňu 21.07.2018 bola žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace so splátkami splatnými dňa 20.03.2018 a 20.04.201, pričom dodal, že k 21.07.2018 už zaniklo právo na zosplatnenie oboch týchto splátok. Navyše žalobkyňa nijako nepreukázala, že by sa „Oznámenie o okamžitej splatnosti“ dostalo do dispozičnej sféry žalobkyne, pričom konštatoval, že žalobkyňa na ktorej bolo v konaní dôkazné bremeno

vo vzťahu k doručeniu tohto oznámenia toto dôkazné bremeno neuniesla. Súd prvej inštancie aj z tohto dôvodu nemohol predčasnému zosplatneniu úveru priznať právne účinky. V nadväznosti na vyššie spomenuté súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu a nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre postúpenie úverovej pohľadávky VÚB a.s. bankou stanovených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čím nepreukázala, že je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Zároveň uviedol, že termín konečnej splatnosti úveru bola v danej veci dohodnutý na deň 20.02.2027, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 11.08.2021, postúpenie odporuje v danej veci ust. § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu žalobkyne pre nedostatok jej aktívnej vecnej legitímácie v konaní zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie, tak že žalovaná mala v konaní úspech v plnom rozsahu. Vzhľadom na to, že žalovaná si nárok na náhradu trov neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd žalovanej žiadnu náhradu nepriznal.

6. Proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie včas žalobca v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej už len „CSP“). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil alebo vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia. Žalobca v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje s posúdením súdu, v zmysle ktorého si veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka iba v presnom časovom rozmedzí, ktoré začína uplynutím troch mesiacov odo dňa splatnosti splátky, pre ktorú môže veriteľ pristúpiť k uplatneniu práva podľa ust. § 564 Občianskeho zákonníka a končí splatnosťou nasledujúcej splátky po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, pre ktorú si veriteľ uplatňuje svoje právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Poukazuje na to, že súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že právo veriteľa na zosplatnenie pohľadávky pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.03.2018 zaniklo dňom 20.07.2018, a z tohto dôvodu súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu uplatnil právo zosplatniť úver až po lehote. Po tomto dátume už právny predchodca žalobcu podľa názoru súdu nebol viac oprávnený úver zosplatniť aj napriek pretrvávajúcim splneným podmienkam vymedzených v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že podľa názoru súdu mal zrejme veriteľ opätovne upozorňovať dlžníka na možnosť uplatnenia tohto práva a opäť by mal čas uplatniť toto právo len po dobu niekoľkých dní aj pri sústavnom neplnení povinnosti dlžníka. Žalobca ďalej namieťa posúdenie súdu, z ktorého vyplýva, že po splatnosti najbližšej splátky a po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa splatnosti splátky, pre ktorú sa úver zosplatňuje sa výzva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka stáva bezpredmetnou a veriteľ od tohto dňa už nie je oprávnený úver zosplatniť aj napriek splneniu podmienky nepretržitého omeškania dlžníka. V tomto kontexte, uviedol, že takáto dikcia zo zákonného znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevyplýva. Zároveň zdôraznil, že výklad ust. predmetného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, tak ako ho aplikoval na predmetný spor súd prvej inštancie by znamenal, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru má dodávateľ možnosť len v prísne vymedzenom časovom období t.j. v rozmedzí 30 až 31 kalendárnych dní. Teda v období, ktoré by začalo uplynutím troch mesiacov od omeškania so zosplatnením splátky do splatnosti najbližšej splátky a nasledovne napriek tomu, že by boli splnené podmienky ustanovené v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka by musel opätovne upozorňovať spotrebiteľa, že môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, čo by znemožňovalo veriteľovi využitie tohto práva a to aj napriek splneniu všetkých podmienok. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností považuje žalobca taký výklad ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka za neprípustný. V súvislosti s neuvedením konkrétnej splátky pre nezaplatenie ktorej právny predchodca žalobcu využil právo zosplatniť predmetný úver v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka uviedol, že žiaden právny predpis neustanovuje, že by pre využitie práva v príslušnom ustanovení bolo potrebné vi výzve špecifikovať splátku pre nezaplatenie ktorej si veriteľ toto právo uplatnil. V tomto smere poukazuje podporne poukazuje aj na rozhodovacu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom uviedol, že ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 21.07.2018, tak je zrejme, že toto právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.04.2018. Zároveň toto právo uplatnil po splnení podmienok ustanovených v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, na čo bol dlžník súčasne upozornený výzvou zo dňa 26.05.2018. Žalobca zastáva na základe uvedených skutočností názor, že zo strany právneho predchodcu tak došlo k platnému uplatneniu práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s konštatovaním súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu uviedol, že postupca dodržal všetky zákonom stanovené podmienky vymedzené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom má za to, že predmetnom konaní nedošlo ani k porušeniu ust. § 17 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade tak podľa názoru žalobcu postupca v súlade so zákonom zosplatnil úver a následne platne postúpil pohľadávku na žalobcu. Vo vzťahu k doručeniu Oznámenia o vyhlásení

okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.07.2018, žalobca s poukazom na odbornú literatúru a rozhodovaciu prax súdnych autorít uviedol, že žalobcom tvrdené skutočnosti ohľadom doručovania oznámenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté. Zástava názor, že v predmetnom konaní súd prvej inštancie prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti vyjadrenú v čl. 1 CSP, keď aktívne namiesto žalovaného rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu. V tejto súvislosti uviedol, že súd nepostupoval v zmysle spomínaného ustanovenia, nakoľko v dôsledku pochybností o doručovaní predmetnej listiny mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy. Súd tak však nekonal a napriek nepopretiu uvedených skutočností žalovaným predmetnú žalobu v celom rozsahu zamietol.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie znemožňujúceho strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, nesprávnym skutkovým zisteniam, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávnym právnym posúdením, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

10. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

11. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

12. Podľa § 524 ods. 1 veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému Občianskeho zákonníka.

13. Podľa § 525 ods. 2 nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Odvolací súd má za to, že v predmetnom konaní nedošlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, keďže ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje v spotrebiteľských vzťahoch oproti ust. § 565 Občianskeho zákonníka lex specialis. V predmetnom ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonodarca vymedzuje zákonné predpoklady po splnení ktorých možno pristúpiť k uplatneniu práva vymedzeného v § 565 Občianskeho zákonníka. Jedným zo zákonných predpokladov uvedených v predmetnom ustanovení je že veriteľ môže pristúpiť k uplatneniu práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Súčasne je potrebné upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Oboznámením sa s predloženým spisom odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu upozornil listom „Predžalobná upomienka“ datovaným k dňu 26.05.2018, že sa žalovaná nachádza v omeškaní, a súčasne ju vyzvala na úhradu splátky splatnej v mesiaci 03/2018, s tým že ak k úhrade nedôjde, veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť. Právny predchodca žalobkyne

tak mal oprávnenie úver predčasne zosplatiť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.03.2018 do 20.06.2018 po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti tejto splátky a do splatnosti nasledujúcej splátky splatnej dňa 20.07.2018. Právny predchodca žalobkyne však uplatnenie práva okamžitej splatnosti oznámil ku dňu 21.07.2018, t.j. po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky pre ktorú mohol pristúpiť k zosplateniu celej úverovej pohľadávky naraz. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že pre využité práva ustanoveného v ust. 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je potrebné dodržať zákonné predpoklady vrátane časovej limitácie, v rámci ktorej je potrebné súčasne vyzvať spotrebiteľa na úhradu splátky s ktorou je v omeškaní. Súčasne považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že v predmetnom Oznamení o vyhlásení predčasnej splatnosti absentuje špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú právny predchodca žalobkyne pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru.

16. K námietkam nesprávneho skutkového zistenia odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie v predmetnej sporovej veci. Dokazovanie je potrebné vnímať ako procesný postup, ktorý smeruje k vytvoreniu skutkových poznatkov potrebných pre rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania možno vzhliadať najmä v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza, a na ktorý následne aplikuje konkrétnu právnu normu. Zistenie skutkového stavu, ktorý je objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný predovšetkým aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení účastníkov a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporom konaní (primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom má odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená, keďže súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom na základe ním vykonaného hodnotenia dôkazov.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, ktorý sa nachádza v režime spotrebiteľského práva. Pri uzatváraní Zmluvy zo dňa 06.02.2017 vystupoval právny predchodca žalobkyne ako dodávateľ, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, pričom žalovaná vystupovala v postavení spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. a tak sa na tento právny vzťah budú aplikovať právne normy spotrebiteľského práva.

18. Vo vzťahu k námietke, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd zdôrazňuje, že pod právnym posúdením treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis použil, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery (viď napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. Cdo 7/2010). Odvolací súd ma teda za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

19. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že ust. § 524 a 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovujú podstatu a zmysel inštitútu postúpenia pohľadávok. Pri postúpení pohľadávok dochádza k zmene v osobe veriteľa, kedy na miesto pôvodného veriteľa nastúpi nový veriteľ, pričom na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok sa nevyžaduje súhlas dlžníka. Vyššie spomínané ustanovenia ustanovujú základné predpoklady pre postúpenie pohľadávky, a taktiež stanovujú, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. K postúpeniu pohľadávok dochádza písomnou zmluvou medzi postupcom a postupníkom, pričom súhlas dlžníka na túto zmluvu nie je potrebný. Avšak vychádzajúc z ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, osobitné predpisy môžu upravovať osobitné podmienky postúpenia pohľadávok, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. Zákon o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis vo svojom ust. § 92 ods. 8 upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno resp. nemožno postúpiť peňažnú pohľadávku patriacu banke. Postúpenie pohľadávky v rozpore s predmetným ustanovením resp. s ust. § 17 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch j v rozpore zákonom a v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatné. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre postúpenie úverovej pohľadávky stanovených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čím v konaní nepreukázala, že je aktívne vecne legitimovaná. Žalobkyňa nepreukázala, že by jej právny predchodca pred postúpením na ňu predmetnú pohľadávku platne

zosplatnil, a teda splnil tak zákonné podmienky pre jej predčasné zosplatnenie. Právny predchodca pristúpil v predmetnom prípade k okamžitému zosplatneniu ku dňu nasledujúcemu po splatnosti splátky nasledujúcej po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky pre ktorú pristúpil k zosplatneniu celej úverovej pohľadávky. Z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktoré je datované ku dňu 21.07.2018, a teda je tak zrejmé, že právo právneho predchodcu žalobcu žalobkyne predčasne zoslatniť predmetný úver zaniklo ku 20.07.2018. Odvolací súd sa tak stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý vyhlásil mimoriadne zosplatnenie predmetného úveru za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom následkom je neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok, od ktorej žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Rovnako ako vyplýva z predloženého spisu, právny predchodca žalobcu v Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.07.2018 nešpecifikoval konkrétnu splátku pre ktorú k vyhláseniu okamžitej splatnosti došlo. Zároveň v predmetnom konaní žalobca nepreukázal, že by sa listina „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 21.07.2018 dostala do dispozičnej sféry žalovanej. V zhode s konštatovaním súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že tak ako to vyplýva z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu, podstatou princípu doručovania právnych úkonov je najmä to, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov nedochádzalo len na základe prejavu vôle konajúceho subjektu, bez toho, aby adresát právneho úkonu mal objektívnu možnosť sa s týmto právnym úkonom oboznámiť.

20. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdzuje.

22. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanej v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).